II. évfolyam 1990. 1. szám

MARANA THA

Jelenések 22,17

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

A Szent Gellért Könyvesbolt kínálatából:

A keresztény hitről röviden *(Lelkipásztori levelek)* 65
Az Emberfia, Ferenc, az ember *(versek)* 60
Állj meg egy szóra! *(minden napra egy történet)* 100
És megmutatom teljes erőtöket *(minden napra egy idézet)* 65
Fioretti *(Szent Ferenc virágoskertje)* 110
Hirdettem az igét *(Mindszenty Bíboros szentbeszédei)* 198
Istenem, téged kereslek *(Katolikus hitünkről)* 65
Így gyógyít az Isten *(Szent Hildegár gyógymódja)* 135
Jézus élete *(Szent Lukács evangéliuma nyomán, sok képpel)* 59
Kultúra és hit *(folyóirat)* 80
Kaleidoszkóp *(Kiss Mária Hortenzia)* 55
Legyen világosság!*(imafüzet megtérőknek)* 15
Szent Rita tisztelete *(imafüzet)* 35
Szegények hercege *(Batthyány-Srtattmann László élete)* 64
Új idők apostola *(a stigmatizált Galgóczy Erzsébet élete)* 90
Út a Végtelen felé *(Faddy Ottmár)* 85
Útravaló kenyér *(rövid katolikus hittan felnőtteknek)* 55
Zita királyné története *(Csonka Emil)* 130

A Szent Gellért Egyházi Kiadó szíves figyelmébe ajánlja kiadványait:

Domokos Pál Péter: Rendületlenül
– Márton Áron, Erdély püspöke –

A szerző sorai olvsóihoz:
Kérem az olvasót, hogy Márton Áron sorsával ismerkedve egy pillanatra se felejtkezzék meg arról, hogy egyben Erdélyről, Erdély testvéreiről s a tőlük el nem választható moldvai csángómagyarokról informálódik. A nagy püspök tudta és vallotta, hogy a magyarság egy és oszthatatlan, éljenek tagjai a világ bármelyik pontján is.

Az Országos Liturgiai Tanács kiadványa a **Szentelések, áldások.**
A nélkülözhetetlen füzethez több, mint tíz éve nem juthattak hozzá a plébániák.

Jean Vanier: Találkozom Jézussal
– egy képeskönyv Jézusról és a Szentírásról, kicsiknek és nagyoknak –

Várjuk levélbeni megrendeléseit, amit
utánvéttel azonnal teljesítünk.

Szent Gellért Könyvesbolt
6720. Szeged
Aradi vértanúk tere 2.

Valami újat!

„Most már ne arra gondoljatok, ami régen történt, és ne a múlt dolgokra figyeljetek. Nézzétek: én valami újat viszek végbe!" (Iz 43,18-19).

Isten világa a varázslatos meglepetések világa. Jézust követni szüntelen megújulás. A Szentlélek mindig fiatal!

A kereszténység nem nosztalgia, hanem bátor kilépés a meglévőből az ismeretlen jövő felé, amit az Úr készít nekünk. „Elfelejtem, ami mögöttem van, és nekilendülök annak, ami előttem van" (Fil 3,13).

De lehet-e igazán újat kezdeni? A jövő a múlt talajából sarjad. Ami megtörtént, nem tehető meg nem történtté. Van-e igazi „új teremtés"?

Való igaz, hogy az új teremtés sohasem nulláról indul, hanem mindig a régi teremtésre épül. Ahhoz, hogy Jézus ötezernél több embert jóllakasson a pusztában, szükséges a fiú adománya, „akinek van öt árpakenyere és két hala" (Jn 6,9). Ahhoz, hogy a kánai lakodalomban elegendő bor legyen, szükség van a vízre, amit a szolgák a hat kőkorsóba töltenek (Jn 2,6-7). A megtestesüléshez szükség van Mária tiszta nőiségére. Az Eukarisztiához szükséges a kenyér és a bor, „az emberi munka gyümölcse". A természetfölötti feltételezi a természetet.

Ugyanakkor azonban az új teremtés nagyobb többletet jelent a régihez képest, mint az első teremtés a semmihez, a nem-létezéshez képest! Isten nem korrigálja művét az új teremtéssel, hanem isteni dimenzióba viszi át. A teremtmény és Isten között nagyobb a távolság, mint a semmi és a teremtmény között – és az új teremtés ezt a távolságot hidalja át! Az új teremtés a teremtmény megistenülése. Jézus Krisztusban, aki egészen Isten és egészen ember, Isten megközelíthetetlen világa egyesül a teremtéssel. Itt van a kereszténység szüntelen újdonságának forrása. „Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg" (2Kor 5,17). A természetfölötti átisteníti a természetet.

Drámaian illusztrálják ezt a megtérés-történetek. Saul, aki dühtől liheg a krisztusi hit ellen (ApCsel 9,1), – Saul, aki ott hever a damaszkuszi út porában (ApCsel 9,4), – és Pál apostol, aki számára az élet Krisztus (Fil 1,21)! Vagy a juarezi Ramón, aki részegen éppen ütlegelni készül a családját, – Ramón, aki a földre hull, amikor kislánya ráteszi kezét és nyelveken imádkozik, – Ramón, aki másnap reggel azzal kel föl, hogy az Úrnak fog dolgozni! Igen, a megtért ember új teremtmény!

De a hit szeme többet is lát ennél. Új teremtmény a most megkeresztelt csecsemő is. Isten gyermeke, Krisztusban újjászületett ember, a Szentlélek temploma! Nagyobb esemény egyetlen keresztelés, mint a világ teremtése. Nem a szubjektív átélés, hanem az újjáteremtő isteni erő működése alkotja a megistenülést.

Ez vigasztaló azoknak, akik soha nem éltek át drámai változást, de szívükből igyekeznek az Úrnak szolgálni. Megtért és megkeresztelt embereknek mondja a Szentírás: „Újuljatok meg lélekben és érzületben, s öltsétek magatokra az új embert, aki az Istenhez hasonlóvá alkotott, megigazult és valóban szent teremtmény" (Ef 4,23-24). A megújulás mindnyájunkat vár. Isten meglepetései mindannyiunk előtt nyitva állnak.

Különösen fontos ezt hangsúlyozni a karizmatikus megújulásban, ahol az első nagy Szentlélek-élményt gyakran sivárság követi. „Mit rontottam el?" – kérdezi ilyenkor az ember. A válasz: „Semmit! Jó úton vagy! Haladj tovább! Nem mögötted, előtted van a csoda! Nagy dolog az élő vizek forrása, – de vár az élő vizek óceánja!"

A lelki szárazság nem szakít el Istentől. A kishitűség annál inkább. Ha Isten az első felszíni örömök után mélyebb lelki rétegeinkben kezd munkálkodni, amelyek még ellenállnak neki, ez fájdalommal, közönnyel, kedvetlenséggel járhat. A sátán ilyenkor mindent megpróbál, hogy visszafordítson a megkezdett úton. „Látod, hogy becsaptak – mondja. – Illúzió volt az egész!" Ha megrémülünk és elbizonytalanodunk, az ellenség elérte célját. Isten szava máshogy szól ilyenkor: „Ne félj, csak higgy!" (Mk 5,36). A nehézségekkel való szembeszállás nem akadály az úton: ez az út maga. „Fogjátok a hit pajzsát, ezzel elháríthatjátok a gonosz minden tüzes nyilát" (Ef 6,16).

Kitartó imaélet,mélyülő bűnbánat, kemény fegyelem, rendíthetetlen bizalom Isten jóságában: ezek az állandó megújulás jelszavai. Jézus örömet ígért, nem a szenvedés hiányát. Ha megfutunk a fájdalom elől, Isten örömteli meglepetéseinek is hátat fordítunk.

Ne forduljunk hátra! „Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára!" (Lk 9,62). „Gondoljatok Lót feleségére!" (Lk 17,32). Urunknak nem sóbálványokra van szüksége,

hanem olyan férfiakra és nőkre, akik teljes önmagukat szolgáltatják ki neki, hogy a föld sójává lehessenek.

A fiúnak oda kellett adnia az öt árpakenyeret és a két halat, hogy az ételszaporítás csodája megtörténjen.

A szolgáknak fárasztó vízhordással kellett hozzájárulniuk, hogy a kánai borcsoda megvalósuljon.

A Szűzanya saját testét szolgáltatta ki a Szentléleknek, hogy a megtestesülés csodája végbemehessen.

Kenyerünket és borunkat oda kell tennünk az oltárra, hogy mienk lehessen az Eukarisztia csodája.

Önmagunkat kell odaadnunk Istennek, hogy a világ evangelizációjának csodája valóra válhasson. Csak odaadott férfiak és nők alkalmasak a Lélek eszközéül.

Az új teremtés folyamatában állunk. Az odaadás a jövő kulcsa, a csodák küszöbe.

Isten valami újat akar végbevinni általunk. A jövendő dicsőséges drámája rajtunk múlik.

Új esztendőt kezdünk, sőt: új évtizedet, az evangelizáció évtizedét. Újítsuk meg odaadásunkat – például az alábbi imával:

Jézus Krisztus! Újból és teljesebben át akarom adni magamat neked. Hiszek benned! Te légy az életem. Kész vagyok szolgálni neked, kész vagyok tanúságot tenni rólad, kész vagyok szenvedni és meghalni érted. Tied testem és lelkem, tied munkám és pihenésem, tied minden örömöm és bántatom, tied pénzem és minden tulajdonom, tied valamennyi emberi kapcsolatom, tied minden nappalom és minden éjszakám. Szakíts el mindattól, ami nem tetszik neked, és teremts újjá tetszésed szerint Lelked hatalmával. Vezess, figyelmeztess, használj bölcsességed és jóságod szerint. Hadd legyek eszközöd embertársaim hitében, a bűnösök megtérésében, dicsőséged kiáradásában! Köszönöm, Uram, Amen.

–KG–

Szívedre zártan

Már oly rég történt,
idejét sem tudom, hogy szóltál;
nekem szóltál: kövess!
S én elindultam egy úton, ami – hittem – Te vagy.
Most már tudom, Te vártál az úton.
Vártál, hogy magadhoz ölelj,
madhoz ölelj s én örömtől részegen eszméljek,
felfogjam kérésed,
súlyos-szép kérésed: magamat feledjem el!
És én megértettem, megtettem.
Úgy hittem, megtettem,
magamat feledtem, minden mi múlt jelen
elibéd letettem
életem, értelmem, szívem, akaratom
a kezedbe tettem, szépen beletettem.
Karodban életem! – mégis a panaszt,
a fel-feltörő panaszt, mit ezért vagy azért
az élet felfakaszt, máshova vittem.
Erőt meríteni máshoz igyekeztem
bontva az ölelést, az édes ölelést
gyűjteni mentem, bátorságot;
erőt, vigaszt, feledést embernél kerestem –
– s mert nem találtam
értetlenül, sebzetten álltam.
Kérdeztelek:
hol hibáztam, mit csináltam?
És nem láttam, de már tudom, hogy A válasz
A vigasz, mit másnál annyira vártam
csak Te vagy, csak nálad van,
a karodba zártan, szívedre zártan.

Izsóf Lilla

A megújulás négy oszlopa

II. rész

III. Oszlop: A szolgálati adományok kibontakoztatása

Ebben a négy cikkből álló sorozatban szeretném megmutatni a karizmatikus megújulás lényeges elemeit és javaslatokat tenni annak érdekében, hogy az egyes részleteket még jobban át lehessen vinni a gyakorlatba. Az első cikkben arra törekedtem, hogy a vezetők és a résztvevők az imaesten mélyebben tudatosítsák: a feltámadt Úr körül gyűltek össze, aki láthatatlanul, de mégis valóságosan közöttük van. Minden dicsőítés, minden imádás, minden ráfigyelés és könyörgés nem olyan valakire irányul, aki a távoli egekben trónol, hanem arra, aki közvetlenül jelen van közöttünk.

A Jézussal való kapcsolat elmélyítése után a második cikkben arról írtam, hogy az imacsoport tagjai között ki kell, hogy bontakozzon az igazi tesvéri kapcsolat. Arról van szó, hogy az imakörön belül és kívül olyan legyen a magatartásunk egymás között, amely elmélyíti a testvéri kötelékeket. Mert amilyen mértékben „Krisztus Teste" leszünk, – amelyben azzal a szeretettel kapcsolódunk egybe, ami a Szentlélektől származik – csak olyan mértékben érjük el az életnek azt a teljességét, amit az Úr határozott meg számunkra.

Mielőtt most a harmadik cikkben a karizmatikus megújulás lényegéhez – a Szentlélek adományainak kibontakoztatásához – kezdek, először ismét arról szeretnék beszámolni, hogyan éltem meg Afrikában ezt az „oszlop"-ot.

Miután a Ghana-i Kumasi-ban az imacsoportomban megtapasztaltuk a testvéri elfogadást... minél inkább közösséggé váltunk, annál inkább jelentkeztek olyan igények, ahol segítőkre és munkaktársakra volt szükség közösségen belül és kívül. Sokat kellett imádkozni és gyógyítani, tanítani, szervezni adminisztrálni, vezetni és evangélizálni.

Újból segítségül hívtuk a „Kézikönyv"-ünket (Biblia) és felfedeztük, hogy az Újszövetségnek pontosan azokban a szövegeiben, amelyekben a közösségről, a testvéri szeretetről és Krisztus Testéről van szó, – találhatjuk a különféle karizmatikus adományok felsorolását is (vö,. Róm 12; 1Kor 12; Ef 4 és 1Pét 4). Ezenkívül még valami feltünt nekünk: ezeknél az igehelyeknél mindig ott találtuk ezt a szót, hogy *„mindenki"*.

„Gondolkodjék magáról *mindenki* józanul az Istentől neki juttatott hit mértéke szerint" (Róm 12,3).

„A Lélek ajándékait pedig *mindenki* azért kapja, hogy használjon vele" (1Kor 12,7).

„Mindezt azonban egy és ugyanaz a Lélek műveli tetszése szerint osztva *mindenkinek*" (1Kor 12,11).

„*Mindenki* (mindegyikünk) annyi kegyelmet kapott ajándékba, amennyit Krisztus adott" (Ef 4,7).

„Szolgáljatok egymásnak azzal a kegyelmi ajándékkal, amit *mindenki* nyert, mint Isten sokféle kegyelmének hű közvetítői" (1Pét 4,10).

A mi karizmatikus imacsoportunk már több éve megalakult és *néhányan* vezetők voltak közöttünk, *néhányan* a zenei szolgálatot látták el, *néhányan* rendszeresen tanítottak, *néhányan* a gyermekek evangélizációjában működtek közre, de mindazok, akik gyakorolták a Lélektől kapott szolgálati adományaikat, alig tették ki a közösség 30 százalékát.

Természetesen a résztvevők nagy számban megkapták a nyelvima adományát és használták is. De világossá vált: mivel ez az adomány mindenekelőtt önmagunk építésére szolgál (vö. 1Kor 14,4), de a többi karizma mások és az egyházközség építésére irányul (vö.1Kor 12,7; és 14,4), nem lehettünk elégedettek azzal az állapottal, hogy az imacsoport résztvevőinek 70 százaléka nem volt tudatában saját adományának. *Mindenkinek* van egy adománya – *mindenkinek* be kellene adnia adományát a közösbe. Ez volt Isten igéjének világos útmutatása.

Őszintén el kell ismernem, hogy hosszú és nehéz volt az út addig, amíg megvalósult „mindenki" szerepvállalása Isten országáért. Száz százalékban soha sem értük el a célt. Pl. mindig voltak olyan emberek, akik bár kaptak adományokat a szolgálathoz, de még belső gyógyulásra szorultak, mielőtt adományuk használatát másokért komolyan elkezdhették volna. Mindenesetre az a kis szó, hogy „mindenki" a vezetői team-ben soha nem hagyott minket nyugton. Ez megváltoztatta karizmatikus tevékenységünk összes irányát. Már nem annak volt elsőbbsége, hogy egyszer egy héten szép és mély imaestet rendezzünk, hanem arról volt szó, hogy a résztvevőket „felszereljük", hogy „istenszolgálatra neveljék a szenteket és felépítsék Krisztus Testét" (Ef 4,12). Így azok az emberek, akik elsősorban azért jöttek a csoportba, hogy valamit kapjanak, olyan emberekké váltak, akik adtak, akik másokért vetették be

magukat és elkezdtek gyümölcsöt hozni Isten országának felépítéséért.

Ez az Istentől kapott új látásunk csodálatos evangélizációs dinamizmust váltott ki. A team-ek gazdagsága jött létre: gyógyító team-ek, könyörgő (közbenjáró) team-ek, gyermek-evangélizációs team-ek (Good News Club-nak hívtuk), fiatal házasok team-jei, team-ek, amelyek az „Élet a Lélekben" szemináriumok megtartására specializálták magukat, és team-ek, amelyek olyan újra kezdő imacsoportoknak nyújtottak segítséget, amelyek az első hónapok után leálltak; voltak karitász team-ek, zenei team-ek, sőt egy dekorációs team is, amely minden ünnepi rendezvény (esküvő, karácsonyi ünnepség) alkalmára a helyiség feldíszítéséről gondoskodott.

Nagy örömmel állapíthattam meg, hogy ennél a szolgáló aktivitásnál olyan emberek, akik eddig ismeretlen „senkik" voltak (vagy legalábbis, akik úgy érezték magukat), kivirultak, kibontakoztak, új önértékelést nyertek és újra élni kezdtek, mert más emberek számára az élet forrásává lehettek. Ha visszagondolok ghanai éveimre éppen ehhez az időszakhoz fűződnek a legszebb élményeim.

Alkalmazás az európai helyzetre

Mit tanulhatunk most itt a mi országunkban ezekből az afrikai tapasztalatokból?

1. Helyzetelemzés

Azt gondolom, nem mellőzhetünk egy tárgyilagos helyzetmeghatározást. Ennek során fel kell ismernünk azt, hogy nálunk a „mindenkinek van adománya mások szolgálatára" még alig valósult meg. Vannak néhányan, akik vezetnek és mások, akik zenélnek, de az imacsoport résztvevőinek nagy része – akarva vagy akaratlanul – a „konzumkarizmatikus" (fogyasztó) kategóriájába tartozik, ahelyett, hogy a „termelő karizmatikusok" között lenne.

2. Élet a Lélekben szemináriumok

Abból indulok ki, hogy a következő hónapokban sok imacsopotban tartanak Élet a Lélekben szemináriumokat. Ezeken a szemináriumokon – a helytől függetlenül – új módon lesz érezhető a Szentlélek működése és a szolgálati adományok bősége tör fel. A szeminárium kapcsán elkerülhetetlen lesz azok számára, akik vezetői szolgálatban állnak, az a kérdés, hogy a szemináriumok egy-egy résztvevője milyen adományt kapott, milyen szolgálatra?

3. A cél az evangélizáció

Jézus Lelke ugyanazt műveli közöttünk, amit a „felső terem"-ben összegyűlt tanítványok között művelt pünkösdkor: félelmünket legyőzi – az imatermünk ajtaja feltárul és olyan emberekhez vezet minket, akik készek Isten igéjének elfogadására (vö. ApCsel 2,41). De nem mindenki teheti ugyanazt. Felfedezzük a különféle adományainkat és az adományok együttműködésében új módon éljük meg Isten országának eljövetelét.

4. Hol kezdjük el?

Az Úr néhány imacsoportnál nagyon hamar megvilágítja, hogy hol szeretne minket – és a tőle kapott adományokat – használni. A tapasztalat szerint a csoportok nagy száma kétségtelenül először akadályküszöbhöz jut. Böjtölni és imádkozni kell, ahogyan azt az antiochiai egyház tette (ApCsel 13,1-4) addig, amíg világos nem lesz, hogy *milyen missziót* akar ránk bízni az Úr. Világszerte igaznak bizonyul a kérdés: Uram, hol vannak azok a szegények, akikhez küldeni szeretnél minket? Hol van az a városnegyed, az az út, hol az a ház (börtön, kórház, fiatalok találkozóhelye), hol van az a helyzet, ahol a legszegényebb emberekkel (nem okvetlenül szociális értelemben) találkozhatunk? Jézus maga is megtalálta szolgálatát a „szegények" felé (vö. Lk 4,4), és ezt a választást a világméretű karizmatikus megújulás a római nemzetközi vezetői találkozón 1987. májusában magáévá tette.

5. Akadályok és problémák

A tapasztalat azt mutatja, hogy az imacsoportokban a „hű imádkozóink" egész sora a dolgok ilyen nézetével nehezen tud megbirkózni. A karizmatikus szolgálati adományok „behozása" (bevitele, vállalása, használata) nem áll gondolkodásuk és akaratuk előterében. A lelkek megkülönböztetése nélkül, az Úrra való intenzív odafigyelés nélkül ezen a helyen alig jutunk tovább. Az újszövetségi „használati utasítás"-ra való visszagondolás szolgáltatja nekünk a döntő impulzust a fennforgó kérdések tisztázásánál.

Néhány ember a szolgálati adományok elvárt bevetését időben és erőben is mértéken felüli kívánságnak érzi. Ellenben lesznek olyanok is – mindenekelőtt a fiatalok –, akik megélik azt, hogy a szolgáló adásban ők lesznek megajándékozva és magukon túl úgy felnövekednek, ahogyan sohasem tartották volna lehetségesnek (vö. Ef 3,20-21).

Ma sok helyen a megújulás *stagnálásáról* panaszkodnak. Meg vagyok arról győződve, hogy az Úr messzire kivezet minket, ha mi, mint vezetők, elkezdünk a karizmatikus megújulás harmadik oszlopán dolgozni:

„A Lélek ajándékait pedig *mindenki* (kiki) azért kapja, hogy használjon vele" (1Kor 12,7).

IV. Oszlop: Az egyház szívében evangélizálni

Miután az eddigi három cikkben átgondoltuk a karizmatikus megújulás döntő elemeit, nevezetesen:

1. összegyűlni a föltámadt Úr körül,
2. testvéri kapcsolat egymással,
3. a szolgálati adományok kibontakoztatása úgy, hogy mindenki felismerje megbízatását Krisztus Testének felépítésére.

Ma a IV. oszlopról akarok írni, arról az oszlopról, amely ennek az egész mozgalomnak meghatározza az irányát. 1975 pünkösdjén VI. Pál pápa így fogalmazta meg: „A karizmatikus megújulás esély az Egyház számára". Már 1958-ban az újonnan megválasztott XXIII. János pápának felgyújtotta szívét az egyház megújulásának vágya és világszerte imára hívta a katolikus egyházat: „Újítsd meg napjainkban pünkösdi csodádat." Azt gondolom, biztosan lehet állítani, hogy Isten 1967. február 18-án a duquesnei hétvégén, amikor Lelkének kiáradásával beavatkozott, nem egy imacsoport mozgalomra gondolt, hanem *egyházának megújítására.* A három eddig említett oszlopot be kell vinni az egyházba, *ott* kell és nem „valahol szabad területen" használni.

Isten maga segít, hogy gyenge és beteg egyháza ismét megerősödjék és ezeknek az elemeknek a segítségével újra feléledjen.

Megtapasztalás Afrikában

Ismét azzal szeretném kezdeni beszámolómat, hogy afrikai „testvéreimnek" és nekem is hogyan világosodott meg ez a pont. Hosszú volt az út addig, amíg az Úr újra és újra felhangzó intése, hogy: *„Kovász kell a tésztába,* különben tönkre megy és nem tölti be feladatát", a szívünkbe ért és az imacsoport konkrét irányultságát tekintve gyümölcsözővé lett.

Az én házamban a ghanai Kumasiban a lelki megújulás központja részére rendszeresen sütöttek kenyeret. De ez egyáltalán nem volt könnyű vállalkozás a nagy hőség miatt és mindig az élesztő volt a bűnös abban, hogy a kenyér nem kelt meg úgy, ahogyan azt mi elvártuk. Az az élesztő, amit „friss"-nek vettünk, gyakran túl régi volt és elveszítette keltető erejét. Néha szakácsunk – Adongo – is túl későn keverte a tésztába és az eredmény újra „beton"-kenyér lett. Egyszer azután hirtelen megértettük, hogy ez a sokféle konyhai tapasztalat nagyon mélyen hasonlítható az ottani egyház helyzetéhez. Az egyháznak is friss élesztőre volt szüksége, hogy az a kenyér lehessen, amire az emberek éheztek.

Bár a ghanai katolikus egyház éppenséggel eleven volt (a templomok egyre jobban megteltek), mégis volt elég ok a panaszkodásra a prédikációk felületessége, a sok szentmise lelki szárazsága és a keresztények egymás iránti szeretetének hiánya miatt. Hogy megmaradjunk a hasonlatnál: sok volt a liszt és a víz, de hiányzott az élesztő.

A feszültségek újra és újra oda vezettek a plébánosok (akár misszionáriusok, akár hazai papok voltak) és az imacsoportok között, hogy megszünt az együttműködés. Az imacsoportok többé-kevésbé a „hivatalos" egyház vagy plébánia peremén éltek, örültek az Úr kegyelmi működéseinek, amelyeket valaki megtapasztalt a csoportban, természetesen továbbra is részt vettek a vasárnapi szentmiséken, de egyébként együtt keveset tettek.

Mindenekelőtt a főváros egyik egyházközségének – amelynek plébániai központjában minden vasárnap délután, mintegy 250 ember gyűlt össze egész Accrából – plébánosánál jött teljesen napvilágra ez az égető probléma. Csak azokat az embereket akarta templomában látni, akik az ő plébániájáról származtak és nem azokat, akik a város más egyházközségeiből érkeztek. A püspök is ezen a véleményen volt: „A karizmatikusoknak" a saját egyházközségükben kellene maradniuk, ott kellene hasznot hajtaniuk és hozzájárulniuk a helyi egyházközség felépítéséhez.

Ami kezdetben súlyos csapásnak látszott, az olyan eleven nagy csoportra nézve, arról hamarosan kiderült, hogy a legnagyobb áldás. Az egy csoport 250 résztvevőjéből a 14 plébániai imacsoportban rövid idő alatt 2000 résztvevő lett. A vezetői team végre megértette: „Igen, élesztő kell a tésztába!"

És a következmények nem várattak sokáig magukra. A plébánia normális életébe bekapcsolódva – a helyi egyház szívében – egyre többen kaptak ösztönzést az egyházközségi munkára, új életimpulzust, „friss sejt-terápiát".

A püspökök és a papok nyitottabbak lettek a megújulással kapcsolatban, mert a megújulás nyitottabb lett feléjük. Mindenesetre a helyi egyházhoz való odafordulás az evangéliumi aktivitás láncreakcióját indította be. Ahol a tagok energiái és adományai a saját csoportjuk számára nem voltak közvetlenül szükségesek, ott az egyházközségben alkalmazták azokat. Így pl. evangélizálták azokat a gyermekeket, akik addig nem részesültek hitoktatásban és ez részben újra visszahozta az egyházközségbe a szülőket. Fiatalokat és felnőtteket készítettek elő bérmálkozásra.

Néhány imacsoport bibliai tanfolyamot ajánlott a plébániai közösségben, mások a szentmise megszervezésén dolgoztak : (pl. Jézus Szíve pénteki misén vagy a hónap egyik vasárnapjának miséjén), vagy abban segítettek néhányan, hogy megváltozzék a plébániai ünnep atmoszférája (eltávolodva a pénz hangsúlyozásától és törekedve a testvéri közösségre); röviden: az egyházközségek „megkeltek" a Lélektől mozgatott emberek és imacsoportok által.

A ghanai nemzeti vezetői team-ben egyre világosabb lett számunkra, hogy Isten a karizmatikus megújulást kovászként akarja használni egyháza számára, hogy azután az egyház kovász lehessen a világ számára.

Alkalmazás az európai helyzetre

Meg vagyok győződve arról, hogy a mi országunkban is hálásak lehetünk ezért az afrikai impulzusért. Itt már megszületett a kifejezés, hogy „egyházközségi megújulás", de az imacsoportok életének gyakorlatába egyelőre még nehéz ezt átültetni. Bár néhány csoport már jó darabot megtett ezen az úton, másoknál azonban még csak csíraszerű a kezdeményezés. De minden imacsoport szeme előtt tisztán és világosan kell állnia annak az iránynak, amelyben az Úr lépésről lépésre minden karizmatikus imát és cselekedetet kormányozni akar: be az egyházába, a helyi egyház szívéhez, az egyházközségek lelki tevékenységének centrumába.

1. *Az imacsoport nem imaklub*

Az előbbi szemléletnek következményei vannak. Felül kell vizsgálnunk, hogy hol állunk lelkileg és hol látjuk magunkat. Kedves emberek „klubja" vagyunk-e, akik minden héten hűségesen összejönnek, hogy az Úrnak ájtatos imákat mondjanak vagy olyan emberek csoportja vagyunk-e, akik hagyjuk, hogy megváltoztasson és vezessen minket a pünkösdi Lélek, hogy az egyház, mint Krisztus menyasszonya, ismét új és szép legyen? Olyan emberek vagyunk-e, akik a személyes „újra feltankolásért" jövünk össze, vagy olyan emberek, akiket az imaest „felszerel" ahhoz, hogy „töltőállomás" legyünk, hogy azután sokan mások nálunk tudjanak tankolni? Azért jövünk-e össze, hogy kapjunk, – vagy azért, hogy szolgálva adjunk, ami azt jelenti, hogy végülis minden imaest arra irányul, hogy a résztvevőkben újból úgy fellobbanjon a Lélek lángja, hogy azután a következő napokban belsőleg égni és sugározni tudjanak.

2. *Vezérszavak: felébredés –*
Lélek kiáradás – evangélizáció

Aki az utolsó hónapokban csak egy kicsit is követte nálunk a karizmatikus megújulás lelki útját, az tudja, hogy ma a legfontosabb vezérszavak: felébredés – Lélek kiáradás – evangélizáció. Isten azon van, hogy Lelkének új kiárasztásával az embereket úgy felkészítse az evangélizációra, hogy ezáltal az egyház a harmadik évezredben is tovább növekedjen. Úgy gondolom, hogy a jövőt tekintve minden imacsoport valamilyen formában vagy benne lesz az evangélizációban (még ha néhány résztvevő nem is tesz semmi mást, mint imádkozik vagy könyörög ezért) – vagy pedig megszűnik, mert huzamosan nem felelt meg istenadta megbízatásának.

3. *Evangélizáció – nem "evangélizmus"*

Itt fontosnak tartok még egy fogalom tisztázását, aminek a karizmatikus megújulás további fejlődésében nagy jelentősége lesz. Az angol nyelvű világban egyre inkább különbséget tesznek „evangelizmus" (evangelism) és „evangélizáció" között, bár mindkét szót ott is meglehetősen össze-vissza használták. Tudomásom szerint a mi országunkban ez a megkülönböztetés eddig teljesen ismeretlen volt.

„Evangelizmus"-on pl. Amerikában azt értik, hogy olyan emberek, akik előzőleg nem hittek Jézusban, döntenek mellette (elfogadják a hitben). Aki egyszer igent mondott Jézusra, az meg van mentve. További lényeges hitbeli lépés már nem szükséges.

Az „evangélizáció" ellenben sokkal tovább megy. Az evangélizáció nemcsak az első hitbeli lépéshez való odavezetést jelenti, hanem egy olyan evangéliumi élettel való átitatást, hogy az első Jézusra mondott „igen" tovább bontakozzon a Jézussal való kapcsolat felé a keresztség, gyónás, eukarisztia, bérmálás, szentségi házasság és a gyümölcshozás felé Krisztus Testében. (Ebben az értelemben a terjedő utcai evangélizáció inkább az „evangélizmus" kategóriájába tartozna, aminek, mint első indításnak megvan a fontossága, de igényli a további lépéseket, amely hosszabb ideig tart.)

A katolikus karizmatikus megújulásban megbízatásunk *súlypontja* kétségkívül az evangélizáció lesz és még nagyon sok bölcsességgel kell, hogy megajándékozzon minket az Úr, hogy alkalmasak legyünk arra, amit velünk szándékozik tenni. Újra fel akarja építeni egyházát. Az evangélizáció akkor éri el az Isten szíve szerinti célját, ha az emberek bekapcsolódnak az egyházba, bele lesznek oltva, hogy gyümölcsöt hozzanak és újra más embereket vezessenek Krisztus Testéhez.

4. *A szentségimádás az evangélizáció*
különösen megáldott formája

Imaestjeink, amelyeken normális körülmények között egyszer találkozunk egy héten, az evangélizáció estjei. Imánk, énekünk, tanúságtételünk és tanításunk által az evangélium mélyebben a bőrünk alá hatol. Mélyebben megértjük, hogy tulajdonképpen mit akart Jézus az Ő „Jóhírével".

Aki az Élet a Lélekben szemináriumon részt vesz vagy közreműködik a szeminárium megrendezésében, egyértelműen mély evangélizációt tapasztal meg. De mindkét esetben, az imakörben és a szemináriumon is karizmatikus belterületen maradunk.

A kívülre, az egyházra és a helyi egyházközség szívére nyíló ajtót, amely sok városban és faluban egyre inkább megnyílik, szentségimádásnak nevezik. Az

imacsoport csak az impulzust adja és kíséri a gyakorlati megvalósítást, azok azonban, akiket lelkileg megérintett, mindenekelőtt az egyházközségi tagok, akik nem tartoznak a megújuláshoz. Ők Jézus szerető jelenlététől áthatva békét és megújulást tapasztalnak meg.

Azt hiszem, a mai idő felhívás a szentségimádásra, amely egy különösen megáldott lehetőség arra, hogy megnyíljon az út az egyház szíve felé és az evangélizációhoz. Az imádásban azután további impulzusokat kapunk. Megérezzük, hogy a szegényekhez és a magányosokhoz, az ifjúsághoz és a gyermekekhez, az idősekhez és a betegekhez kaptunk küldetést. Újra meghalljuk Jézus utolsó szavait: menjetek – tegyetek tanítvánnyá – kereszteljetek – tanítsatok (Mt 28,19), és megéljük, hogy szolgálatunk meghozza a döntő gyümölcsöt, amit Isten elvár tőlünk: *Krisztus Testének felépítését* (Ef 4,12), az egyház újra felépítését és megújulását. Örüljünk, hogy minden nehézségünk ellenére az Úr belevett minket a tervébe.

Övé a dicsőség és a tisztelet mindörökké!

P. Ernst Sievers

Rundbrief 1987 III-IV

* * *

„Az Isten útján haladóknak is sok tökéletlenségük lehet. Nagyjából már megtisztultak az érzékiségtől, a lustaságtól, irigységtől, türelmetlenségtől. De a lélekben még ott maradtak a régi ember szennyeződései. Mint valami rozsda, amelyet csak egy intenzív tűz oszlathat szét. Olyan tűz, amilyen az apostolokra szállt pünkösdkor (vö. Keresztes Szt János: A lélek sötét éjszakája 2,6).

Ez a rozsda a lélek legnemesebb képességeibe, az értelembe és az akaratba is befészkeli magát. Ez nem más, mint ragaszkodás az énhez, amely megakadályozza a lélek igazi, mély ragaszkodását Istenhez. Ezért azután elszórakozunk imádság közben, érzéketlenek, értetlenek vagyunk Isten dolgaival szemben, szeretetünknek nincs hatóereje, lelkünk felszínessé válik, erősen hat ránk a rokonszenv és az ellenszenv. Nem ritka az ingerlékenység és szeretetlenség. Sok lelkileg előrehaladott keresztény túlságosan ragaszkodik egyéni nézeteihez a lelki életet illetően. Isten külön sugallatának képzel sok mindent, ami csak képzeletének játéka vagy a gonosz lélek cselvetése. Fennhéjázó, gőgös, hiú lesz, eltér az igaz útról és mást is tévútra vezet.

Ezért van szükség a „nagymosásra", a lélek szenvedő tisztulására. Új megtérésre, amely tökéletességre vezet."

(Garrigou-Lagrange O.P.)

„Bátorság kell ahhoz, hogy szentté légy. Ne téveszd soha szem elől a célt: szent akarok lenni, vagyis mindig feléd akarok törtetni, mindig teljesebben Hozzád akarok tartozni. Hidd el, olyan egyszerű ez. Ha nem lennétek képesek erre, talán kívánnám tőletek? Szenteld meg szeretetemben a jelen pillanatot, ennyi az egész. Ne problémázgass, ne képzelődj, ne komplikálj. Egyszerűen, add nekem a lelkedet."

Gabrielle Bossis

* * *

„Tartsd féken gondolataidat. Ezeknek van legnagyobb szerepük életedben. A gondolatok világa olyan, mint egy kis birodalom, amelynek kormányzásához érteni kell. Gondolataidtól függ, hogy napod jól sikerült-e vagy rosszul. Járasd gondolataidat isteni légkörben: az Ő dicsőségében, az Ő akaratában, az Ő irgalmasságán és többi jótulajdonságain. Élj ezeknek a szent tulajdonságoknak birodalmában. Egyre jobban megismered Istent és egyre kevesebbet fogsz magaddal törődni."

Gabrielle Bossis

* * *

„Én nektek adom magamat visszavonás nélkül, mert az Én szeretetem fölfoghatatlan. Nagyon kevéssé hisztek ebben a határtalan szeretetben, amely pedig állandóan kísér benneteket. Túlságosan emberi módon gondolkoztok Istenetekről... Higgy, kikötések nélkül! Fogadj Engem házadba. S ha nyomorúságod lehangol, gondold meg, hogy éppen ez vonz Engem. Szeretetemből mindig meríthetsz, hogyha saját hidegséged félelemmel tölt el. Ismerem érzelmeid minden rezdülését, mint ahogy ismerem a tenger minden hullámát. Még meg sem szólaltál, Én már meghallottalak, hiszen benned lakom."

Gabrielle Bossis

* * *

„Isten velünk van Jézus Krisztusban. A Szentlélek által az egyház közösségében él és munkálkodik. Hitünk párbeszéd és egyúttal közösség Istennel. Ő szól hozzánk, mi pedig meghallgatjuk. Velünk akar élni, mi pedig örömmel fogadjuk be életünkbe. A hitben való növekedés azt is jelenti, hogy egyre inkább közösséget vállalunk Jézussal. Ebben nagy segítséget adhat a Biblia olvasása. Általa Isten szól hozzád és a Szentlélek világosítja meg szívedet, hogy életedbe tudd fogadni az Ő szavát. A Biblia révén jobban megismered Jézust, s így közelebbi barátságba kerülhetsz vele."

Jézussal az úton – hittankönyv

Égni Istenért

– Egy közösség természetrajza –

A karizmatikus megújulás sokféle közösségi keretben működik, laza imacsoportoktól egész az olyan monasztikus testvériletig, mint a *Júda Oroszlánja.* Legjellegzetesebb közösségi megvalósulása mégis a *covenant community:* olyan közösség, amelynek tagjai nem (vagy csak részben) laknak együtt, de szövetségre lépnek Istennel és egymással, szorosabb vagy lazább formában elkötelezik magukat. Papok és világiak, szerzetesek és családosok, nem egyszer katolikus és protestáns hívők tartoznak ugyanahhoz a közösséghez. A *covenant community* magyarul egyetlen szóval: *szövetség.* Ilyen szövetség a mi közösségünk is, a HÉT LÁNG. Nem lakunk együtt, de valamilyen formában mindnyájan elköteleztük magunkat Istennek és egymásnak. A HÉT LÁNG névben a „Hét" a teljesség száma, a „Láng" pedig a Szentlélekre utal. A Szentléleknek teljesen kiszolgáltatott életre törekszünk. Láng-testvérek vagyunk, színünk a pünkösdi piros.

* * *

Szövetségünknek négy alapvonása van: katolikus, karizmatikus, kontemplatív és evangelizáló közösség. Katolikus, azaz kiáll a Péter sziklájára épült egyház tanítása és fegyelme mellett. Karizmatikus, vagyis a Lélek ajándékának befogadására építi tevékenységét. Kontemplatív is: az imádságot nem eszköznek, hanem öncélnak és életformának fogja fel, és ápolja a kontemplatív szerzetesi hivatásokat. Evangelizáló közösség: nemcsak égni akar a Lélek lángjában, hanem gyújtani is vele.

* * *

Az a vágyunk, hogy egy házhoz jussunk, amelyben együtt lakhatnak a közösségnek azok a tagjai, akik kontemplatív életre kaptak hivatást. A ház állandó lakói szerzetesi fegyelemben élő nővérek lesznek, akik magánfogadalommal szűzi tisztaságra, szegénységre és engedelmességre kötelezik magukat. Egyházközségi munkából, adományokból és a világban élő láng-testvérek hozzájárulásából tartják fenn magukat. A ház első számú lakója a Föltámadott lesz, akinek imádása a kápolnában lehetőleg állandóan folyik. (A HÉT LÁNG jellegzetesen eucharisztikus közösség, ezért sem lehet felekezetközi.) Ha megvalósul a ház, az állandó imádság tüzes kohójává kell lennie. A nővérek a teljes zsolozsmát végzik. Lélekkel átjártan, nyelvénekkel gazdagítva. Vendégként fogadják majd azokat, akik rövidebb ideig akarnak az imádságnak élni. A házért naponta imádkozunk.

* * *

Közösségünket a váci megyéspüspök hagyta jóvá, mint világiak és klerikusok magántársulását (Egyházi Törvénykönyv, 298-299. kánon). Nem vagyunk szerzetesrend, nem tartozunk a „világi intézmények" vagy az „apostoli élet társaságai" közé sem. Klerikus tagjaink valamely egyházmegye állományába kerülnek. Jelenleg egy pap és egy papnövendék tartozik a HÉT LÁNGhoz, mindketten a váci egyházmegye kötelékében. Tevékenységünket nem korlátozzuk a váci egyházmegyére, hanem – mindig az illetékes megyésfőpásztor felügyelete alatt – az egész országban kívánjuk folytatni.

* * *

A HÉT LÁNG névben minden betűnek jelentése van.

H – a Hit lángja. Hiszünk a föltámadt Jézusban, aki a katolikus egyházban él és éltet.

É – az Életszentség lángja. „Szentek legyetek!" (1Pt 1,16). Nem akarunk megalkudni saját hitványságunkkal.

T – a Tanúság lángja. A Tüzet terjeszteni kívánjuk: evangelizálunk.

L – a Lélek-keresztség lángja. Kiindulópontunk és életelvünk a karizmatikus megújulás.

Á – az Állandó Ima lángja. „Imádkozzatok szüntelenül" (1Tessz 5,17). Mindennap huzamos időt töltünk személyes imában, hogy az imádás életünk fő tartalmává váljék.

N – a Nonkonformizmus lángja. „Ne hasonuljatok a világhoz!" (Róm 12,2). Nem akarunk beleolvadni a szekularizált kultúrába, sem a kényelmes tradicionalizmusba. Vállaljuk, ami ezzel jár: az értetlenséget, gúnyt, megvetést.

G – a Gábriel-misszió lángja. Kontemplatív és evangelizáló hivtásunkat a gyakorlatban nem

olyan könnyű összeegyeztetni. Ehhez használjuk a kulcsigét: „Gábor vagyok..., s az Úr színe előtt *állok.* Az a *küldetésem,* hogy beszéljek veled, és adjam tudtodra ezt a jó hírt" (Lk 1,19). Innen a Gábriel-misszió elve: mindaddig *állunk* az Úr színe előtt (kontempláció), amíg kifejezett *küldetés*-élmény nem indít evangelizációra.

Összejöveteleinken minden betűnek egy égő gyertya felel meg.

* * *

Mit akar a HÉT LÁNG? Égni! Égni a pünkösdi Lélek tüzében. Égni Isten szeretetének lángjaiban. Égni a Föltámadott előtt, örökmécsként, áldozati tűzként. égni Istenért! Égni – és gyújtani,.

„A trón előtt hét lobogó fáklya lángolt: Isten hét szelleme" (Jel 4,5). A Jelenések könyvének mennyei víziójában ez a hét láng a Lélek teljességének képe (indokolatlan a vélemény, hogy hét angyalról van szó). Mi ezt a mennyei lángolást akarjuk megkezdeni már a földön. Az üdvtörténet végső korszaka elérkezett, a Lélek kiáradt, a Föltámadottban hozzáférhetővé vált a Végső Misztérium. Lángolni akarunk Isten trónja előtt, pünkösdi-pirosan az Oltáriszentség fehérizzása előtt.

* * *

A kedves Deák Krisztina olyan szépen írt rólunk az *Igen*-ben, hogy az már a tárgyilagosság rovására megy. Aki eljön és megnéz bennünket – mondjuk szombat délután 4-8-ig tartó összejöveteleinken az árpádföldi katolikus templomban –, hamar látni fogja, hogy semmivel sem vagyunk jobbak másoknál. Nem vagyunk elit-közösség. Elkötelezettségünk lépcsőzetes, hét különböző formája van, és bármelyik formánál meg lehet maradni véglegesen is. Továbbá nem vagyunk árpádföldi közösség sem. Mindenkit befogadunk, aki kész eszményeink szerint élni, és úgy érzi, hogy az Úr a HÉT LÁNG szövetségbe hívja. Címünk: **HÉT LÁNG, 1162 Budapest, Állás u. 66.**

* * *

Emblémánk: keresztbe foglalt hétágú gyertyatartó.

Jelmondatunk: „A mi Istenünk emésztő tűz" (Zsid 12,29).

Izajásnál olvasható a kérdés: „Ki lakhat közülünk együtt az emésztő tűzzel, s melyikünk maradhat az örök lángokhoz közel?" (33,14).

Mi megpróbáljuk!

Dr. Kovács Gábor

Átimádkozott élet

Az ima nem azt jelenti, hogy „felmondunk" bizonyos előregyártott szövegeket, azt sem, hogy érzelmek hullámait korbácsoljuk fel magunkban. Az imádság új szívet teremt az emberben. Teste révén az egész ember helyet kap az imában, minden életműködésével, dimenziójával együtt. Ezek: szeretet és közösség, táplálék és álom, idő és örökkévalóság. Az imádság a Szentlélek ereje, amely kovászként keleszti meg az embert s az emberen keresztül a mindenségig hatol. Az imádság az ember legmélyebb központjában, a szívben, „a lélek vágyódásának" (Róm 8,6) visszhangja, csengése. S ez a vágy az egész világot az eljövendő ország felé sürgeti. Nemcsak felhangja, de érverése is a Szentléleknek, ahol az a teremtésben a legérzékelhetőbben kitapintható.

A valódi imádság sosem vádolható azzal, hogy életidegen vagy elvész az álmok világában. Az ilyen feddést érdemlő imádság maga bizonyítaná, hogy nem is imádság. Legfeljebb üres formalizmus vagy terméketlen befelé tekintés lenne. Valódi imádságunk mindig valahol „a föld szívében" szólal meg (Mt 12,40). A valódi imádság a lét mozgatója, minden létezőt tápláló forrás titkos ereje.

Az imádkozó lélek a világ lelke, a szó legszorosabb értelmében. Minél inkább Isten Lelkéből él – és kizárólag belőle – annál inkább a világból, a világért él.

Ugyanebben az összefüggésben vetődik fel a kérdés, nem volna-e érdemesebb manapság szekularizált imáról beszélni. Nem volt-e régen túlságosan szakrális tevékenység az imádság, s nem igyekezett-e általa az ember kivonni magát a világ, az élet követelményei alól. Nem volt-e az imádság menedék, ahová az ember behúzódhatott a világ... elől. Napjainkban az imádság bizonyos módjai első látásra túlhaladottnak tűnhetnek. Inkább olyan imádságra törekszünk, amely közvetlenül fakad a hétköznapi valóságból, mely a reálishoz tapad, az élet meghatározott adottságaiba kapaszkodik, a mindennapok apró örömeihez és ellentmondásaihoz – a létharchoz kapcsolódik. Úgy gondoljuk, hogy itt és csakis itt érhető el az Isten...

Az olyan imádság, amely nem több, mint kielégítetlen vágyaink dialógus formájában való tudomásulvétele és kivetítése, végzetes módon torkollik az öntetszelgés, az önbámulat és a szellemi önelégültség zsákutcájába. Az egészséges szekularizáció arra kötelez, hogy az imádságban ellene mondjunk hamis énünknek és találkozzunk az élő Istennel, aki emésztő tűz. De csőddel is fenyegetheti a szekularizáció az imádságot: fennáll a kockázat, hogy túlértékeli az ima természetes feltételeit. A hangsúly egyoldalúan a technikára tolódik, s ez megköti, lehetetlenné teszi az imádság to-

vábbnövekedését. Először túl kell lépnünk önmagunkon, hogy azután fölvétessünk Jézus húsvétjába. S ez nem automatikusan történik, nem önmagától megy végbe.

A technikának előbb a nullpontig kell süllyednie. Aki él vele, meglátja, hogy erőfeszítése megtörik, összeomlik a feje fölött, észreveszi, hogy tehetetlen az imádság ingyenes ajándékával szemben. Ez a szakadék, amely az imádság természetes technikája és az imádság isteni adománya között tátong, nem hidalható át az ember oldaláról. Jézus halálával szemben a kereszt iszonyatában találkozva kimúlik a technika. De ugyanakkor az imádkozó, hite segítségével, fokozatosan fel is emelkedhet a húsvét éltető dinamizmusába. Egyedül a Szentlélek kegyelme képes hidat verni az örvény fölé: a Szentlélek, aki minden fajta technikát át tud alakítani jézusi, húsvéti imádsággá. Múljék bármin a módszer: már nem emberi mű, hanem a Szentlélek csodája, amelyet csak Ő tud véghezvinni azokban, kik elég szegények hozzá. Azokban, akik eléggé bűnösnek tudják magukat ahhoz, hogy mindent kizárólag Istentől várjanak.

Akár szekuláris szférában fejezzük ki imádságunkat, akár nem – mindenképp a Szentlélek szférájában kell imádkoznunk. Semmi más nem lényeges: egyedül az, hogy imádságunkat „Jézus Lelke vezérelje" (Róm 8,14). A Szentlélek nem „szakralizálja", de nem is „szekularizálja" imádságunkat. Bármilyen legyen is imánk, a Lélek megtisztítja és sajátjává teszi azt bensőnkben. Egyedül Rajta múlik, hogy erőfeszítésünk túljusson a technika holtpontján és önátadásban, Isten előre nem látható és tisztán ingyenes ajándéka előtti türelmes megnyílásunkban bontakozzék ki.

(Andre Louf: Bennünk a Lélek imádkozik.)

* * *

Az engedelmesség része az aszkézisnek és az imádság technikái közül egyike a legnélkülözhetetlenebbeknek. Nem kell feltétlenül alattvalónak lenni hozzá. Hiszen nem is annyira egy másik ember vagy egy csoport java (bonum communeja), érdekében engedelmeskedünk. Mindez természetesen nem nélkülözhető. De az imádságos engedelmességben legfontosabb az önakaratról való lemondás, rendszeresen attól a perctől kezdve, amint bizonyossággal érzékeljük magunkban az Atya akaratát. Az az ellenkezés, szeszély, kedvtelés, amelyet mások részéről tapasztalunk, tehát mindaz, ami valamiképp sért vagy akadályoz bennünket, annak jele, hogy nem Istenhez és nem az Ő szeretetéhez kötődünk. Annak jele, hogy közel az óra, amelyben mint Jézus, egészen le kell majd mondanunk önmagunkról.

Ha ekképpen meghalunk saját egyéni vágyainknak, tág tér szabadul fel szívünkben, amelyre igen nagy szüksége van az Atya akaratának, irányunkban megmutatkozó óhajának: „Ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd". Mert az önakarat – apró és önző vágyainkat értjük ezen – valójában nem is a miénk. Személyiségünk mélyét nem tudja kifejezni. Csak felszíni, mesterséges énünket mutatja meg, amely mindig magán hordozza a bűn sebeit és nyugtalansággal, ügyetlen kapkodással kívánja csillapítani azokat. A belső nyugalomra csak az juthat el, aki napról-napra megszabadul a sok apró szeszélytől, akarattól és egyedül Jézushoz ragaszkodik. Őbenne megérintheti szívét az Atya legmélyebben rejlő akarata. Az isteni akarat sajátunkká válik, s egy napon táplálékunkká (Jn 4,34), cselekvésünk mozgatórugójává lesz: az egyetlen olyan mű, melyet valójában véghez kell vinnünk idelent (Jn 4,34).

Az engedelmesség aszkézise visszaállítja a „Krisztus iránt való egyszerű odaadást" (2Kor 11,3), azt, amely eredetileg részünk volt a teremtésben. Az „egyszerűség" azt jelenti, hogy szívünk valóban „egyrétű": egyetlen rétege az Atya akarata. Új emberekké lettünk, olyanná, amilyen az első teremtéskor lépett elő a semmiből. Ezért mondhatjuk, hogy az engedelmes ember, imádkozó ember is egyben.

* * *

Aki arra hivatott, hogy szívében egészen a Szentlélek lakóhelyéig hatoljon, szükségképpen és kérlelhetetlenül szembetalálja magát a rosszal, sőt magával a **személyes Gonosszal.** A sivatag imádkozó mestere Evagrius apát a következőképpen írja le ezt a harcot: „Mikor bátorságod elhagy, imádkozz! Imádkozz félelemmel és reszketve. Imádkozz belső tűzzel, józanul és éberen. Őrizkedj a láthatatlan ellenségtől, mely a rosszra tör és – főként imádság idején – csapdával várakozik reánk."

Aki szívében felszínre hozza a Szentlélek imádságát, azonnal döntés elé kerül, olyan döntés elé, amelyet mások ideiglenesen talán megtakaríthatnak. Döntenie kell, hogy beleegyezik-e az imaságba vagy elutasítja. Választás élet és halál, Szentlélek és testi ember, Isten akarata és saját kicsinyes akaratunk, az Atya határtalan szeretete és korlátolt vágyai között. E harcban mellettünk áll a Lélek és Isten igéje, Jézus minenható nevével. Ugyanakkor azonban a bűn nyomait is szívünkön hordozzuk. Hogy a bűntől elszakadhassunk, egyre inkább oda kell láncolnunk magunkat a bennünk lakó Jézushoz.

Aki harcot folytat az imádságban, annak fegyvere Isten igéje és Jézus neve. A régi atyák szerint az ördög fejéhez kell vágni a Nevet. A Névtől szétfutnak a démonok, akár a szélfútta por. Jézusnak szüntelen segítségül hívása fokozatosan győzhetetlen fegyverré válik az ellenséggel és a kísértéssel szemben. Az imádság maga fegyver saját harcában.

Ennek az imádságos küzdelemnek is megvannak a sajátos kísértései: a kiapadás és a reményvesztés. Mindenért és minden ellenére ki kell tartani az imádságban, az igében. A forrás felbukkanása olykor várat magára, esetleg úgy tűnik, hogy kiszáradt... Egyedül a szeretet képes arra, hogy türelmes virrasztásra oktasson. A szeretet tudja, hogyan kell várakozón kinyújtani kezét és tudja, hogyan elégedjék meg mégis azzal a szegényes táplálékkal, amelyből egyelőre részesedik. A szeretet tanít meg a kitartásra.

André Louf: Bennünk a Lélek imádkozik

Szerkesztői üzenetek

Örömmel közüljük olvasóinkkal, hogy az elmúlt hetekben sikerült megjelentetni **Cantalamessa: Megújulás a Szentlélekben** és **Otto Knoch: Élet Isten Lelkének erejéből** című könyveket. Az első a teológiai tájékozódást segíti, a második bibliai elmélkedés-sorozatot tartalmaz.

A Könyvek megrendelhetők a Szent Gellért Egyházi Kiadónál és a Marana Tha szerkesztőségében.

* * *

A Marana Tha sorozat továbbiakban megjelenő köteteiről rendszeres tájékoztatást adunk olvasóinknak. Szeretnénk az imádságról és a családi életről is megjelentetni köteteket ebben az évben.

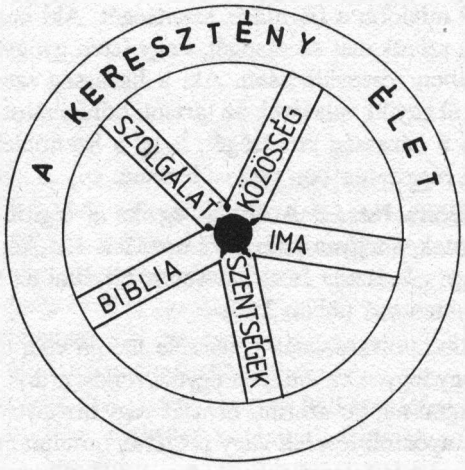
* * *

Nemrégen Budapesten járt **Ken Metz atya,** a Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Iroda (ICCRO) vezetője Rómából. A találkozón részt vett kb. kétszáz világi közösségvezető és huszonöt pap. A lelkigyakorlatról következő számunkban adunk ismertetést.

* * *

Heribert Mühlen professzor, a nemzetközi tekintélynek örvendő Erneuerung főszerkesztője kifejezte jókívánságait a Marana Tha megindulásával kapcsolatban, és engedélyt adott, hogy tetszés szerint átvegyünk lapjából cikkeket.

A keresztény élet kereke

Isten különböző eszközöket adott nekünk, amelyek segítségével megtapasztalhatjuk jóságát és közelebb kerülhetünk hozzá. Öt eszközünk van erre és ezek olyanok, mint a kerék küllői. Mindegyik fontos, ha azt akarjuk, hogy keresztény életünk előbbre haladjon és növekedjen.

1. Ima: Ha azt akarjuk, hogy élő maradjon az ima, akkor gyakorolnunk kell. Lelki életünk folyamán különböző imaformákat gyakorolhatunk, de szükséges, hogy legyen egy általános fegyelme az imának. A számunkra értékes kapcsolatokra időt szentelünk... az imával eltöltött idő jelzi, hogy mennyire értékeljük Istennel való kapcsolatunkat! A dicsőítés nagyon fontos része imaéletünknek. A dicsőítéssel hozzuk „gyújtópontba" a dolgokat. Azért dicsőítjük Istent, mert Ő az Aki, nem pedig azért, mert most történetesen úgy érezzük, hogy ezt kell tennünk.

Fontos, hogy használjuk a nyelvek adományát, ami akkor is jót tesz, ha nem értitek. Bár a nyelveket leggyakrabban a dicsőítő imában használjuk, de bűnbánatnál vagy közbenjárásnál is használható. Fontos, hogy ne csak egyedül, hanem másokkal is imádkozzunk (vö. Mt 18,19-20). Az imaösszejöveteleken kívül akkor is imádkozhatunk másokkal, ha véletlenül találkozunk valakivel az utcán vagy felugrunk egy csésze kávéra barátunkhoz.

2. A szentségek: A szentségek klasszikus meghatározása: „Látható jelek, amelyek láthatatlan kegyelmet közvetítenek." A rendszeres szentgyónás és szentáldozás lényeges része a keresztény életnek. Jézus azt mondta: „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, bennem marad és én őbenne... Aki engem eszik, énáltalam él... aki eszi az én testemet és issza az én

véremet, annak örök élete van" (Jn 6,54-58). Aki Jézus testét magához veszi, az részesül Jézus Lelkében is. Ez a személyes találkozás és a Jézussal való bensőséges kapcsolat a lelki növekedés forrása.

Aki nem bérmálkozott meg, az természetesen vegye fel mielőbb a bérmálás szentségét. Aki beteg, az kérje a szentkenet szentségét, hogy Isten gyógyító kegyelmében részesülhessen. Aki a házasság szentsége nélkül él együtt valakivel, az tartson bűnbánatot és vegye fel a házasság szentségét, hogy a Szentlélek örömében és vezetésében részesülhessen.

3. Bibliaolvasás: A Biblia egyike a legfontosabb módoknak, ahogyan Isten szól hozzánk. Ez „képes arra, hogy a Krisztus Jézusba vetett hit által az üdvösségre oktasson" (2Tim 3,16).

A Biblia olvasásának is sokféle módja van, de fontos, hogy legyen valamilyen egyéni rendszerünk. Pl. az igeliturgiai naptár szerinti olvasás vagy bizonyos könyvek pl. apostoli levelek vagy próféták tanulmányozása vagy napi két fejezet folyamatosan elejétől végig stb. Fontos, hogy kialakítsunk egy rendszerességet és hűségesek legyünk a napi olvasáshoz. Az olvasás után mindig teremtsünk csendet szívünkben és kérjük a Szentlelket, hogy mi az üzenete számunkra az Úrnak, mit kell megváltoztatnunk életünkben, mit kell tennünk az Ő akarata szerint.

4. Közösség: Amikor keresztények leszünk, egy Test részeivé válunk ez a legmegragadóbb kép, amelyet az Újszövetség használ az egyház leírására (1Kor 12,12). Pál apostol azt írja a Római levélben: „Sokan egy testet alkotunk Krisztusban" (12,5). Ami annyit jelent, hogy van egy lényegi egység a keresztények között, ami a tetszéstől független. Nem biztos, hogy minden keresztény testvér szimpatikus számodra, nem biztos, hogy barátodnak választanád őt, de mindazonáltal egy család vagyunk és mint család, hivatva vagyunk arra, hogy szeressük egymást. A közösség Isten tervének egy része. Nagyon fontos, hogy a keresztények elkötelezzék magukat egymás mellett, mert csak a hűséges szeretet által tudnak növekedni a hitben. Ahogy az emberi testben az egészséges életfolyamat megkívánja minden tag szoros együttműködését, ugyanúgy az egyház működéséhez is szükséges, hogy tagjai együttműködjenek egymással. Istennek az a terve, hogy másokkal együtt, egy testben menjünk Hozzá. A Szentlélek másokon keresztül épít bennünket, minden karizma azért adatik, hogy a közösséget építse. Az első pünkösd legszebb gyümölcse a különféle nyelveken beszélő, más-más néphez tartozó emberek közössége.

5. Szolgálat: A szolgálat egyik legfontosabb formája, hogy megosztjuk másokkal azt, amit saját magunk tapasztaltunk. Barátaink és családtagjaink felé megéljük azt a szeretetet, amelynek gyümölcseiről így ír Pál apostol: „Szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás" (Gal 5,22). Ugyanakkor ismerjük fel a helyi plébánián adódó lehetőségeket a szolgálat szempontjából. A szolgálat egyik módja az is lehet, hogy rendszeresen imádkozom az egyházközség elszakadt tagjaiért. Rendszeresen és felkészülve járok a szentmisékre, meglátogatom az egyházközség betegeit, segítő közösséget teremtek időseknek, elhagyatottaknak; gyógyító csoportot szervezek alkoholisták és kallódó fiatalok részére; részt vállalok a hitoktatásból, jegyesek házasságra való fölkészítéséből, keresztségre való fölkészítésből; hitről szóló könyvek továbbításával missziós munkát végzek stb.

John Finney: Élet a Szentlélek erejében

* * *

Az egyéni imádkozás vezérfonala

(Hogyan imádkozzuk a Szentírást?)

1. Isten szeret engem – úgy ahogy most, itt vagyok. Arra vagyok hivatva, hogy erre a szeretetre válaszoljak, legjobb képességeim szerint, most, amilyen vagyok.
2. Az ima nem egyoldalú, hanem viszony Isten és énközöttem; párbeszéd. Ezért az imához nyíltság, őszinteség és közvetlenség szükséges.
3. Időt kell engedni ahhoz, hogy elcsendesedjek, lenyugodjak, Isten jelenlétébe helyezzem magam és jelen legyek Istennek, figyelmes legyek, Isten Szavát meghalljam és azon töprengeni tudjak.
4. Át kell engednem magamat, és nem szabad magamra nyomást gyakorolnom, hogy imádkozásom rendkívül jól sikerüljön.
5. Mikor megnyugodtam, imádságos lelkülettel és lassan olvasom Isten Szavát, meg-megállva, hogy elmélkedjem azokon a részeken, amelyek különösképpen szívemhez szólnak.
6. Isten Szava értelmemen és érzelmeimen keresztül szól hozzám. Ha megfigyelem a hatást, melyet bennem kelt, megértem, életem melyik területéről beszél hozzám Isten.
7. Az emlékek, melyeket Isten Szava bennem felébreszt, arra valók, hogy Istenhez vigyem őket, tökéletesebb megértésükért és gyógyulásomért.
8. Béke, öröm, vagy az Úr jelenlétének érzése ajándék Istentől. Megállok és átélem, élvezem, mielőtt továbbmennék.
9. Köszönettel vagy dicsérettel fejezem be, és kérem Isten segítségét, hogy az imában kapott kegyelmet életemben gyümölcsöztetni tudjam.

N.N.

A böjtölés megújulás és elmélyülés

Az öt főüzenet közül, melyeket az Istenanya Medjugorjében adott, egyik a böjtre vonatkozik; a másik üzenet: a béke, a következő a megtérés, a hit és az ima.

Nem csoda, hogy az Istenanya itt a böjtöt kívánja. Megtérést kíván, vagy másképp szólva, megígéri a békét a megtérésen keresztül. Ez az összefüggés érthető lesz a böjtöléssel való tapasztalatokból. Máriának ezt meg kellett kívánnia azért, hogy megnyissa számunkra az utat a békéhez. Nem gondolkoztam mindig így. Gyakran mondom, csodálkozom rajta, amiért az Istenanya megkockáztatta, hogy ebben a fogyasztói világban böjtölésre szólítson fel bennünket. De oly sok tapasztalat után látjuk, hogy egyszerűen ismét a böjtölés jelentésének tudatára kellett ébreszteni bennünket. Mindig újra ismételte: Böjtöljetek! – Újítsátok meg a böjtöt! – Böjtöljetek szívvel! – Készüljetek fel az ünnepnapokra imán, bűnbánaton, böjtön és a szeretet művein keresztül! Hogyha Máriának ezen szavait komolyan vesszük, akkor önmagától jelentkezik a kérdés: „Hogyan kell az Istenanya elképzelései szerint böjtölnünk?"

Már egy héttel a jelenések kezdete után, kenyéren és vízen való böjtöt kért a látnokokon keresztül. Böjtölésnél – és ez az én legmélyebb meggyőződésem – az embernek nem annyira a lemondásra kell gondolnia, hanem egy lehetőségre, esélyre. Az esély, kenyérrel és vízzel élni. Nem a húsról, édességről, cigarettáról való lemondás lényeges a böjtnél, hanem a *készségünk* a kenyérrel, mint az élet szimbólumával, és a vízzel, mint a megtisztulás szimbólumával való találkozás. Nem annyira az éhség körül forog – szabad ennünk –, mint a kenyérrel és vízzel való élet körül. Talán nem is kell víznek lenni, lehet tea is.

Az Istenanya a böjtölésen át az igazi élethez akar vezetni bennünket, és mindenekelőtt az Élet Kenyeréhez. Jézus maga mondja önmagáról: „Én vagyok az Élet Kenyere". Az Utolsó Vacsorán kezébe vette a kenyeret és azt mondta: „Ez az Én testem". Böjtölésünk legmélyebb értelme Jézust az Igében és Kenyérben megtalálni. Hogyha a kenyeret korábban nem tapasztaltuk meg valamilyen különleges módon, az a veszély áll fenn, hogy az Eucharisztia lényegét nem tudjuk megérteni.

Egy zarándok megtapasztalására gondolok itt, aki azt mondta nekem: „Nem tudom miért, de szerdán és pénteken, (ez az a két nap, melyeken az Istenanya böjtölést kért) a szentáldozást teljesen másnak érzem, mint más napokon; Jézust testi valóságban érzem a szívemben, egészen közel. Miért van ez így?" Azt válaszoltam, és ő is egyetértett velem, hogy ez az, amit az Istenanya neki, nekünk és mindannyiunknak akar. Böjt által az eucharisztikus kenyérhez egy mélyebb kapcsolatot kell találnunk, meg kell tanulnunk, hogy a szentáldozást mélyebb kommunikációs síkon tudjuk felfogni, fogadni.

Látjuk tehát, hogy a böjtölésnek egy cél felé kell orientálódnia. Az irány, amit neki adunk, eldöntendő. Gondoljunk a farizeusra, aki a zsinagógában dicsekedett, hogy hetente kétszer imádkozik és alamizsnát oszt. Egész idáig nála minden rendben volt, de azután azt mondta, köszöni az Úrnak, hogy nem olyan, mint a többiek, különösen nem olyan, mint a vámos, aki ugyanakkor vele együtt volt a templomban. Ez volt az ok, ami miatt Jézus azt mondta, hogy minden farizeus menjen haza és nem fogadja el a böjtjét. Itt teljesen világos, hogy Jézus nem az imát, böjtöt és alamizsnaosztást utasítja el, hanem a farizeus belső irányultságát. Ő böjtölt, hogy jobb lehessen, mint mások és hogy dicsekedhessen. Ez az, amit teljesen ki kell zárni minden vallási böjtnél, a szeretet minden megnyilvánulásánál. Minden, amit azért teszünk, hogy valamit fel tudjunk mutatni, Isten szemében elveszti értékét.

Böjtünk, melyet Mária tőlünk kér és amelyet elfogadtunk, nem lehet olyan, ahogyan sokan teszik – nem böjtölnek vagy túl sokat esznek, vagy mert jobbak akarunk lenni, mint mások – abszolút nem. Ennek a böjtnek és minden böjtnek Istenhez és az emberekhez kell bennünket közelebb vinnie. Ezáltal választ adunk az égi felhívásra és alázatosan követjük azt. Ez a mi belső irányultságunk.

Az is fontos, hogy ne azonnal várjunk hatást, vagy gyümölcsöket, hanem egyszerűen böjtölve és imádkozva haladjunk az utunkon. Nem kell megállnunk saját jóságunknál, vagy rosszaságunknál, vagy mások jóságánál ill. rosszaságánál, hanem eszköznek tekintsük a böjtöt Istenhez vezető utunkon. Amennyiben bensőnk, emberi lényünk elmélyül, közelebb kerülünk Istenhez, és ez a mi irányultságunk.

Ha azt kérdem, mik a feltételei egy igazi szellemi fejlődésnek, a válasz a böjtre vonatkozik: Nem az a fontos, hogy nehézségek nélkül tudunk-e böjtölni,

vagy sem, hanem hogy a mi belső békénk és szeretetünk növekszik-e, vagy sem. Ha mindkettő megtörténik, akkor helyesen böjtölünk, és abban az irányban növekszünk, melyet az Istenanya akar tőlünk. A böjtnek ezt az útját alázatosan kezdjük el és alázatosan menjünk végig rajta. Ha helyes a böjtünk, akkor a böjtölésben és az életben is az alázatunk növekszik. Ehhez azonban mindenekelőtt imára van szükségünk. Az Istenanya ezt nem mint alternatívát ajánlja a böjtöléshez, hanem az ima és a böjt úgy *összetartoznak*, mint két láb, mely csak együtt tud járni. Böjtölésünkben nem az éhezésről, mint olyanról van szó, hanem az Istenhez vezető útról, és ez az út igényli az imát. Sok ember hal éhen. Nem lehet azt mondani, hogy böjtölnek ha éhesek, vagy éheznek. Azoknál az embereknél sem beszélhetünk böjtről, akik fogyókúráznak, hanem csak nem-evésről. A böjt csak akkor válik vallási aktussá, ha *imával kapcsolódik össze* és valóban Isten akaratát keresem.

Ha imádkozom és böjtölök, imám egyre tisztább célokat és intenciókat kap. Az ima segít nekem önmagamat megtisztítani. Úgy vélem, ha mi valóban vallásosan akarunk böjtölni, feltétlenül imádkoznunk kell.

A böjtölés testi reakciójaként idegesekké, sőt agresszívekké válhatunk. Ha nem imádkozunk, nem is találjuk meg a békét. Ha nem imádkozunk, nyugtató tablettákra lesz szükségünk, hogy normális napi életünket élhessük, mint azok az emberek, akik fogyókúráznak. Itt az imát nem mint nyugtatószert ajánlom, hanem mint Istennel való találkozást. Ez megtisztítja érzéseinket (érzelmeinket, érzékeinket), egy eszköz az elmélyüléshez és a növekedéshez.

Egy lelkigyakorlatos hét alatt az Istenanya azt mondta Ivánnak és az imacsoportnak, *több imát kér* böjtnapokon. *Nem több böjtölést* kíván! Ez nagyon fontos, mert az ima által Isten azzal a gazdagsággal ajándékoz meg bennünket, melyre a böjt nyit meg. Ez a böjtnek egy antropológiai dimenziója is, hogy ezáltal nyíltakká válunk. Egyik üzenetben azt mondta az Istenanya, a megtérés azért esik annyira nehezünkre, mert szívünket sok anyagi dolog foglalta le. Ezek a kötöttségek és megbilincselések a böjtölés által lépésről-lépésre, mondhatnám csaknem gyengéden oldódnak meg. Isten nem akarja kényszerrel eltávolítani rossz szokásainkat, és ami mindig lefoglal bennünket, azt nem akarja erőszakkal kitépni. Nem, mindig lassan, böjtölve történik. A böjt és az ima tehát valóban mint két láb a mi lelki növekedésünkben. A böjt megkapja irányultságát az imán keresztül. Könnyebb is úgy böjtölni, ha imádkozunk, mert szívünk egyre függetlenebb lesz sok mindentől és könnyebben tudunk kikapcsolódni ennek a világnak gondjaiból. A böjtön keresztül készít fel bennünket az Istenanya az Eucharisztiára és a szavak meghallására is. Ugyanis amikor a szívünk kész és képes lesz hallani, akkor fogja könnyebben meghallani Istent és az embereket is. Máris a böjt és a hit közti összefüggéshez érkeztünk. Szent Pál mondja ugyanis, a hit hallás által keletkezik. Az a tapasztalatunk, hogy eldugult a belső hallásunk, ha szívünk sok mindennel van lefoglalva. Amikor böjtölök, elkezd ez a belső fül hallani, és egyszerre meg tudom hallani Istent. Szava nem tud többé elmenni mellettem, mintha nem is rám tartozna. Ez a böjt leépíti bennünk az eredeti ateizmust vagy az eredeti bűn következményeit és Isten szava meg tud találni engem.

Az első bűn tulajdonképpen az ateizmus volt, abban az értelemben, hogy az ember hagyta magát meggyőzni a kígyó által, hogy nincs szüksége Istenre, nincs szüksége a parancsára, átléphetné. Ha azt mondom: nincs szükségem Istenre, ez ateizmus. *Az* az eldöntendő kérdés, vajon mélységesen meggyőződtünke arról, vagy sem, hogy szükségünk van Istenre.

Ha elkezdek böjtölni, akkor leszek szegénységem valóban tudatában, úgyhogy emberi korlátaim tudatosulnak; „Szegény leszek lélekben." Azt mondom: „Nem tudom egyedül, magamtól semmit sem tudok tenni." Ha ilymódon szegény leszek, sohasem tudom többé gőgösen állítani, nincs szükségem Istenre. Csak a gőg egyik pillanatában tudja egy szegény a gazdagnak mondani, nincs rá szüksége, ne jöjjön soha többé vissza hozzá. Amikor túlságosan kiéhezetté vált, biztosan ismét kopogtat a gazdag ajtaján. Természetesen szégyen egy ember számára koldulni, de ha egy létszükségben nem kér, kiéhezik, meghal. Így válik a böjt egy eséllyé a hívő számára, harcban az ateizmus ellen. Gyakran túl kevés csupán az ima a hitetlen ember meggyőzéséhez. Ha nem érezzük a mi létező valóságunkat és igazságunkat, akkor az ima valóban üresjárattá válik. A böjtnek el kell engem vinnie határaimhoz, melyben magamat saját lezártságomban tudom érezni. A hit egy esély a túléléshez itt és az örökkévalóságban.

A hitben való növekedésből tudjuk, hogy itt élet van, és hogy élni fogunk a halálon túl is. Mi tehát a mi irányultságunk, miért akarunk szegények lenni? Ez a szegénység csak egy állomás az utunkon. Emberi létezésünk igazságára akarunk eljutni, ami továbbvezet bennünket az imában, tovább serkent Isten felé, azért, hogy utunkon ne kételkedve kérdezzük: „Ki vagyok én ott, ahol én semmi sem vagyok? Milyen értelme van az életemnek?" Ez az igazság Isten fényében, ami segít bennünket embereket, Istennel és az emberekkel élni és az örökkévalót elérni.

Valaki mesélte nekem, hogy egyszerűen szolidaritásból a feleségével és gyermekeivel elkezdett böjtölni és így egész váratlanul tpasztalatot szerzett az imával. Nevetve mondta: „Amikor elkezdtem böjtölni, láttam, hogy az imám szétszórt – és gyakran volt szétszórt –, de sohasem esett meg velem, hogy szétszórtan böjtöltem volna. Egész nap tudtam, hogy böjtölök. Erre önmagamnak volt szüksége. Azután, mint a villám ért a

felismerés: „Nézd, te imádkozol, és egyáltalán nem gondolsz az imára." Tehát a böjtre ennek az embernek azért volt szüksége, hogy intnzívebb imába kezdjen. A következő felismerés, amikor mise közben a Miatyánkot imákozta, azoknál a szavaknál: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek", ismét mint egy villám jött: „Ember, te itt imádkozol, és már tíz éve konfliktusban élsz egyik testvéreddel. De hogyan tudod ezt tenni?"

Azt mondta, odamegy egyszerűen mise után a testvéréhez, és egy örökség miatti veszekedésüket tisztázni fogja. A családban újra nyert békét semmi áron nem akarja többé elveszíteni. Gyakran hatalmas szavakat használunk, a legnagyobbakat, és azután a munkánknál hiányzik és hitetlenné válunk. Mit jelentenek a szavak, ha az életben semmi sem változik? Itt látjuk, hogyan tud a böjt lépésről-lépésre az igazságra vezetni.

Itt a hitnek apokaliptikus dimenziója van, a böjtnek is. Ha egy nap kenyérrel és vízzel élek és minden mást elhagyok egy napra, így ez a hit fényében azt jelenti: Megfordulok és várok az Uramra. Mert testem és lelkem teljesen elfordul azáltal, hogy oly sok napon át egészen az anyagiakhoz kapcsolva élek, teljesen rőghöz kötötten. Pontosan az ellenkezője történik vallásos értelemben: Istenhez fordulok, abba az irányba, ahonnan az én Uram jön. Sokan mondják: „Én hiszek", de a valóságban csak azt hiszik, hogy Isten létezik. Saját hitükhöz tapadva maradnak. Egész tudatosan mondom ezt a szót, tapadva. Miközben hisznek, ahogy hisznek, ételhez, italhoz, pénzhez és gyönyörhöz, saját önzésükhöz tapadva maradnak. Ha valaki, miként Jézus hasonlatában áll, azt mondaná: „Hagyj fel mindennel, jön az Úr!" mit tennének? Legnagyobb valószínűséggel nem tudnának elválni ezektől az anyagi dolgoktól. A böjt segít a lelkemben felkészülni arra, hogy egész egzisztenciámmal válaszoljak az Ő jövetelére. A böjt ezen új apokaliptikus dimenzióból ad a hívőnek. Gyakran összekötjük a böjttel, a világ éhezőiért való lemondást is. Amikor a böjt szónál azonnal lemondásra gondolunk, így jogos alapja kell legyen. Amikor ellenben a böjtben esélyt látunk a kenyérrel, mint az Élet szimbólumával, és a vízzel, mint a Megtisztulás szimbólumával való élésre, így ennek a böjtnek lényege sokkal mélyebben van az emberi lélekben, mint egy lemondás. Ha valaki az imát úgy tekinti, mint lemondást a szabadidejéről, akkor nem érti meg az imát, vagy nem adja meg neki azt a mély értéket, amivel rendelkezik. Az ima nem lemondás a szabadidőről, hanem vesszük az Istentől kapott időt és imában éljük meg. Nem azért van, hogy valamiről lemondjunk, hanem saját értékéért az életben. Az egyházatyák azt mondták, hogy a böjt a test imája.

A böjtöt gyakran egyenlővé teszik az alamizsnaosztással. Ha az ember a böjtöt csak így nézné, akkor a szegény soha nem tudna böjtölni, mivel semmije sincs, amit odaadhatna. Böjtölni az élet értelmében, kenyérrel kellene szegénynek és gazdagnak. A böjtből kiindulva alkalmasint a lemondáshoz tudunk eljutni. Amikor pl. észreveszem, hogy túl sokat dohányzom, akkor – böjtként – le tudok mondani róla. Az idő egy részéről is lemondhatok, amikor különben a TV előtt ülnék, és oda tudom adni egy betegnek vagy magányos embernek. Ha egy szegény böjtöl, talán tudatos lesz számára, hogy szegénységében agresszív és erről az agresszivitásról kell lemondania. A gazdag talán be fogja látni, hogy sok mindenre nincs olyan sürgősen szüksége, mint ahogy gondolta, és meg fog tanulni lemondani arról.

Mégegyszer szeretném hangsúlyozni, hogy a böjt mélyebben van az ember lelkében, mint a lemondás. Vannak szentek, akiknek talán egyáltalán nem volt bűnük és vétkük, mégis szükségük volt a böjtre, mert ez egy atmoszférát teremtett, melyben Isten arcát jobban tudták keresni. A megtérés, mint a bűnről való lemondás útja, itt elkötelezi magát a böjttel. Egy szent el tud jutni egy pontig, ahol objektíve többé nem követ el bűnt, és itt kezdődik a megtérés pozitív dimenziója, a keresés Isten arca után, ami a végtelenbe vezet bennünket. Az ember mennél inkább keres és sejt, annál inkább fog böjtölni, és Isten arcát mindig közelebb tapasztalja meg. Böjt és ima két valóság, melyek közelebb visznek bennünket Istenhez, tehát sohasem tudjuk és soha nem is kell abbahagynunk.

Ezzel a belső átadással meg fogjuk tanulni, hogy a böjt értelmét egyre mélyebben fogjuk fel, és valóban egy pozitív lemondást, egy igazi ajándékot fogunk találni. Könnyebben fogjuk látni és érezni azt, ami a másiknak hiányzik, és hogy miként tudunk neki segíteni.

Statisztikák mutatják, hogy több mint 800 millió ember éhezik a világban, és sokan éhenhalnak közülük.

Hiszem, hogy az Istenanyának fel kellett bennünket szólítani a böjtre, hogy megtanuljunk együttérezni a valóban éhezőkkel és szükséget szenvedőkkel, és azután szeretettel megajándékozhassuk őket. A böjt így szolgál az ember szeretetének is. Ha az egoizmusomba, a lét iránti nem-érdeklődésembe, vagy csak a bírni akarásomba vagyok befalazva, nem tudok érezni semmi mást. Bennük nem az embert, hanem egy tárgyat látok, amire szükségem van, vagy aki velem szemben mint konkurrencia áll. Ebből adódnak konfliktusaink és harcaink, mert mi túl keveset osztunk meg egymással, s magunkat és felebarátainkat sem látjuk jól. Önmagunkat látni és megismerni, úgy hiszem, csak a böjt által lehet. A böjt nagyon magával hozza fizikai és lelki gyógyulásunkat és úgy gondolom, hogy minden ember tud böjtölni. Ausztriában is sok kövér szívbeteg böjtkúrát tart. Mint laikus mondhatom, hogy a túlsúly, amit éjjel-nappal mint egy hátizsákot magammal hordok, terheli a szívemet. A böjt által segítek a szerveze-

temnek, hogy megőrizze egészséges ritmusát, és érezni kezdem, valójában mennyi ételre is van szükségem. A böjt jó a pszichikai jóérzésemhez is és a munkában való kitartáshoz.

De ha szervezetem vak marad, túl sokat eszem és iszom, megromlik az egészségem s rövidül az életem. Minden normálisan egészséges embernek vannak tartalékai, és jó ezeket a tartalékokat felhasználni, és jó böjtölni. (Természetesen, ha valaki, testileg beteg, csak az ovos tanácsára böjtölhet.) Ha testünk könnyű, ha nem nyomja a túlsúly, idegeink kevésbé feszültek és lelkileg is a béke felé vezető úton haladunk. Jól érezzük magunkat, az idegesség és sok belső feszültség teljesen elmarad. Ha így jócselekedettel készítem elő testemet a lélek számára, egy bázist kapok a lélek valódi higiéniájához. A böjtölés egy másik síkja a szellemi, lelki; a böjt síkja imában és a szeretetben. Januárban mondta az Istenanya egyik üzenetben, figyelnünk kell arra, hogy az Ő képe növekedjék bennünk és ne a sátáné. Itt tud a böjt döntően segíteni bennünket. Képével, azt hiszem az engedelmesség erényeit, Isten iránti szeretetet, az embereket és az egyszerűséget gondolta Mária. Ha böjtölünk, felnövünk az Ő képéhez, mindenekelőtt egyszerűségben.

Egy lányra gondolok itt, aki mint utaskísérő jött Medjugorjébe, és csak azért hallgatta az információkat, hogy idejét agyonüsse. De amikor másodszor jött, belülről valami megragadta. Böjtölni és imádkozni kezdett. Egyik nap kinyitotta szekrényét és világossá vált számára: Ilyen sok ruhára nincs szükségem! Évente egyszer-kétszer hordom őket és oly sok ember van, akinek nagyon kevés ruhája van. Örömmel tudott ajándékozni, és azután éppen olyan jól öltözködni, mint korábban.

Egyik nap a tükör előtt állt és szépítette magát. Egyszerre észrevette, hogy túl sok időt veszteget ezzel, ezt az időt imára cserélhetné fel. Hirtelen le tudott mondani a sminkről és ékszerről, amire szintén sok pénzt adott ki. Azt mondta nekem, hogy mint leány, nem a szépségéről mondott le, hanem mint korábban szépnek érezte magát, és sokan állították, hogy most több természetesség sugárzik az arcáról. Ismerem ezt a lányt és azt hiszem, hogy Mária képe egyre tovább növekszik benne az egyszerűségben, és az emberek iránti nyíltságban. Gondolom, az a legjobb út egy leánynak, hogy előkészítse magát egy család számára, amikor asszony és anya lesz.

A böjtön keresztül valóban fel tudjuk fedezni, milyen szépek vagyunk belül, és külsőleg milyen széppé alkotott Isten bennünket. Egész nyugodtan belenőhetünk az egyszerűségbe s időt és pénzt takaríthatunk meg az imára, a lelki higiéniára, illetve másokat segíthetünk anyagilag. Talán az is jó, hogy egyszer elmondhassuk, az Istenanya nem a szépség ellen van és én sem, de ha készen vagyunk, hogy olyan sok mindent tegyünk a külső szépségért, akkor készen kell lennünk arra is, hogy a belső szépségünkért tegyünk valamit. Az Istenanya nem kér tőlünk semmi újat.

A jelenések egyszerűen csak azért vannak, hogy feladatainkra figyelmeztessenek és egyik ezek közül a böjt. Jézus mondta, hogy tanítványai is böjtölhetnek, ha a Vőlegény nincs már ott. Komolyan meg kell mondanunk, hogy takaréklángra állítottuk a böjtöt, évente csak két napra. Ezeken a napokon is azonban a húst gyakran egy jobb hal pótolja. Így valóban elveszítettük a böjt jelentésének értelmét. A medjugorjei események különlegessége, hogy felhívja figyelmünket a bibliai próféták felszólítására, amelyben ők, különösen a krízis-időszakokban böjtre és imára szólítottak fel bennünket, hogy ezáltal a katasztrófákat elkerüljük. Mária a próféták királynője, maga is próféta és különös módon a Szentlélek hordozója. Nem tudott mást tenni ezekben a nehéz időkben, melyekben sok katasztrófa lehetséges, bátorságot adott újból a böjtöléshez. Ő, mint az egyház anyja, felújítja az egyház régi gyakorlatát, amelyben a böjtnek nagy értéket tulajdonított és megfelelő helyére tette.

Szerdánként és péntekenként böjt lett. Különösen az ortodox egyház gyakorolta mindig a böjtöt. Itt nem akarjuk most feltenni a kérdést, hogy a keresztény öntudatból miért tűnt el oly nagyon a böjt, hanem meg akarjuk újítani magunkat és tenni valamit, hogy ennek a régi hívásnak, valamint a keresztény fejlődés alapkövetelményeinek eleget tudjunk tenni.

Dr. Slavko Barbaric

* * *

Új egyházi intézmény a magyar katolikus Egyházban a **Szent Jeromos Bibliatársulat.** A Társulat célja, hogy szervezett segítséget és keretet nyújtson a lelkipásztorkodás minden olyan vonatkozásához, mely a Bibliával kapcsolatos.

A Társulat a tagság erkölcsi és anyagi támogatásával a biblikus műveltség és apostolokodás előmozdításáért Biblia-központot kíván létrehozni, munkatársakat kiképezni és alkalmazni, szervezni az ön- és továbbképzést, gondoskodni a bibliás apostolokodáshoz szükséges segédeszközökről.

A Szent Jeromos Bibliatársulatról bővebb felvilágosítást nyújt:

Dr. Tarjányi Béla, 1063. Budapest, Szív u. 51.

Szent Gellért Egyházi Kiadó

Február végére várjuk új könyvünk megjelenését. Szerzője, Mácz István hív bennünket:

Örülj velem!

Claudelnek igaza van: Hatalmas az öröm, mindennél erősebb. Dosztojevszkij igazságát azzal egészítem ki, hogy az *örömre* minden ember kiválasztott. Te is!

Az ember örömre született. Erről beszél minden mosoly, minden kacagás, minden nevetés. Ha mégis kevés az öröm, arról nem az örömben gazdag világ tehet, hanem az emberi szív, mely az örömet észre nem veszi, át nem éli.

Az örömre szükségünk van, mert kiolthatatlan ösztönnel a boldogságot keressük. A boldogság pedig örömökben lép elénk. Amint az életünk „egészét" a pillanatok, a percek töredékében éljük meg, hasonlóképpen az „egész" boldogság egyszerre nem birtokolható, csak az örömben élhető át.

A boldogságot keresem én is, mint Te. Nem találom én sem, amint Te sem leltél rá teljesen. Kérlek, most tarts velem. Nem vagyok tudós, sem bölcs. Csak ember vagyok, akire az öröm rátalált.

Ne várj értekezést, nem bölcseleti művet olvasol, sem tudományos tájékoztatót. Sorokat írtam az örömről. Olyan egyszerű, mint amikor azt mondják: egyél, igyál, tornázz, hogy egészséges légy. Ennyire egyszerű és ennyire fontos. Hányszor hallod a rádióban, televízióban, hogy többet mozogj, lélegezzél mélyen. Most én szólok. A szívedhez. Örülj velem! Naponta ezernyi öröm les rád, csak észrevedd, érezd, engedd magadba és örülj.

Örülni hívlak. Nem lehet, hogy ne jöjj. Élni csak örömben érdemes és csak örömben szeretheted az életet.

Mácz István ● Örülj velem!

Bemutatkozik a miskolci Új Misszió

Mindnyájunknak nagy öröm, hogy jónéhány évtized után egyházaink lehetőséget kaptak a szabadabb működésre. Ennek egyik jele ez a lap is.

Egy új (bel)misszióra van szükségünk ahhoz, hogy a magyar Egyház talpra tudjon állni. Katolikus folyóiratunk is ezt a célt szeretné szolgálni az egyre terheltebb, egyre kevesebb szabadidővel rendelkező családok javára.

Hitbuzgalmi írásaink mellett képet adunk az egri egyházmegye, a magyar és világegyház életéről. Szeretnénk, hogy egyre többen felismerjék: az egyetlen út és lehetőség a Jézus Krisztus szerinti élet.

Lényeges megemlíteni, hogy folyóiratunk az egri egyházmegye plébániái, hívei, adományai révén indulhatott útjára. Célunk, hogy lapunk az ország valamennyi katolikusának, sőt minden hívő és nem hívő polgárának hasznos, kellemes olvasmányt nyújtson.

Czoborczy Bence
főszerkesztő

Az Új Misszió folyóirat megrendelhető a Szent Gellért Könyvesbolt címén.

20,– Ft.

Valami újat!
Szívedre zártan
A megújulás négy oszlopa II. rész
Égni Istenért
Átimádkozott élet
A gonosz lélek...
A keresztény élet kereke
A böjtölés megújulás és elmélyülés

MARANA THA – EVANGÉLIZÁCIÓS FOLYÓIRAT

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

A szerkesztőség címe: Katona István

1053. Budapest, Károlyi M. u. 2.